

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 stycznia 2021 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 grudnia 2020 roku odmówił J. S. prawa do wyliczenia emerytury z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. W uzasadnieniu wskazano, że skarżący udowodnił 10 lat i 2 dni pracy w szczególnych warunkach, zatem brak jest podstaw do ustalenia emerytury wraz z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(decyzja – k. 7 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł J. S..

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że, jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 1996 roku, w okresie od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku, wnioskodawca zatrudniony był w (...) S.A. w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku „prasowacza” i, w poz. 8 tego świadectwa, wskazano na wykonywanie prac w szczególnych warunkach, jednakże bez wskazania na szczególne przepisy, obowiązujące w zakresie wykonywania tego rodzaju prac.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-5)

Na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku wnioskodawca poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):15:56 – 00:19:15 – płyta CD – k. 35)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 22 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. S. prawa do emerytury w oparciu o art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy podniósł, że na wymagane 25 lat stażu ubezpieczeniowego, wnioskodawca udokumentował 24 lata i 10 dni, zaś na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wnioskodawca wykazał 10 lat i 2 dni pracy.

(decyzja – k. 31 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł J. S..

(odwołanie – k. 2 w aktach o sygn. VIII U 2370/16 załączonych do sprawy)

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy J. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. o emeryturę od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 22 września 2016 roku w pkt 1 sentencji wyroku oddalił odwołanie.

(wyrok – k. 79 w aktach o sygn. VIII U 2370/16 załączonych do sprawy)

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał, że nie uwzględnił wnioskodawcy pracy w (...) S.A. w Ł. jako pracy w szczególnych warunkach. Sąd wskazał, że świadkowie zeznali, że wnioskodawca był prasowaczem na

cały etat oraz opisali sposób wykonywania tej pracy, jednak brak akt osobowych i jakichkolwiek dokumentów z tego okresu, uniemożliwia zaliczenie tego okresu do pracy w szczególnych warunkach.

(uzasadnienie – k. 83-89 w aktach o sygn. VIII U 2370/16 załączonych do sprawy)

Apelację od w/w wyroku wniósł J. S..

(apelacja – k. 92-95 w aktach o sygn. VIII U 2370/16 załączonych do sprawy)

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2018 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy J. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. o prawo do emerytury na skutek apelacji J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 kwietnia 2017 roku w pkt. 1 sentencji wyroku oddalił apelację.

(wyrok – k. 108 w aktach o sygn. VIII U 2370/16 załączonych do sprawy)

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia, Sąd II instancji podał, że ubezpieczony spełnia ustawowy warunek posiadania 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, niewątpliwie, bowiem, taką pracę wykonywał w trakcie zatrudnienia potwierdzonego świadectwem pracy w (...) S.A. w **Ł. od 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku i okres ten winien być zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy.**

(uzasadnienie – **k. 114-116 verte w aktach o sygn. VIII U 2370/16** załączonych do sprawy)

W dniu 17 grudnia 2020 roku skarżący złożył do ZUS wniosek o przyznanie emerytury wraz z rekompensatą.

(wniosek – k. 1-3 verte plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 20 stycznia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 grudnia 2020 roku przyznał J. S. emeryturę od dnia 16 stycznia 2021 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 62569,25 zł;
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 678206,49 zł;
- kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji wynosi 29575,59 zł;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 217,60 m-cy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 3540,22 zł.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26c ustawy emerytalnej:

$(...,25 + ...,49 + ...,59) / 217,60 = 3540,22 \text{ zł.}$

Od 01-02-2021 obliczona emerytura brutto wynosi 3540,22 zł.

(decyzja – k. 4-6 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 20 stycznia 2021 roku odmawiającej wnioskodawcy prawa do wyliczenia emerytury z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze wskazano, że skarżący bezspornie udowodnił 10 lat i 2 dni zatrudnienia w szczególnych warunkach.

(decyzja – k. 7 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zgodnie z treścią świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 1996 roku J. S. w okresie od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku zatrudniony był w (...) S.A. w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku prasowacza. W pkt. 8 wskazanego świadectwa podano, iż skarżący od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku – prasowacz.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół z rozprawy 00:12:45 – 00:15:56 – płyta CD – k. 35 w związku z e-protokół z rozprawy z dnia 24 maja 2021 roku 00:04:32- 00:09:03 – płyta CD – k. 19, świadectwo pracy – k. 9-9 verte plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wnioskodawca na stanowisku prasowacza zajmował się wyłącznie prasowaniem odzieży damskiej i męskiej np. garniturów, w pełnym wymiarze czasu pracy.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół z rozprawy 00:12:45 – 00:15:56 – płyta CD – k. 35 w związku z e-protokół z rozprawy z dnia 24 maja 2021 roku 00:04:32- 00:09:03 – płyta CD – k. 19, zeznania świadka Z. K. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):02:59 – 00:05:00 – płyta CD – k. 35, zeznania świadka S. A. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):08:45 – 00:10:48 –płyta CD – k. 35)

Wskazana wyżej praca odbywała się przy użyciu parowych żelazek przemysłowych.

(zeznania świadka Z. K. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):05:00 – 00:06:50 – płyta CD – k. 35, zeznania świadka S. A. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):10:48 – 00:12:18 –płyta CD – k. 35)

W pomieszczeniu, w którym odbywało się prasowanie było bardzo gorąco i bardzo duszno.

(zeznania świadka Z. K. na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):05:00 – 00:06:50 – płyta CD – k. 35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w, załączonych do akt sprawy, aktach ZUS oraz w, załączonych do sprawy, aktach o sygn. VIII U 2370/16. Sąd Okręgowy oparł się, także, na zeznaniach skarżącego i powołanych w sprawie świadków: Z. K. oraz S. A., którzy to w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą i wobec tego mają one wiedzę na temat charakteru pracy skarżącego i tego na czym ona polegała. Zeznania wnioskodawcy, Sąd ocenił jako wiarygodne, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Jednocześnie organ rentowy nie zgłosił wniosków dowodowych, mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych.

W niniejszej sprawie, wnioskodawca bezspornie udowodnił 10 lat i 2 dni pracy w szczególnych warunkach. W odniesieniu, zaś, do spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy wskazać należy, że, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, nie pozostawia wątpliwości, co do charakteru pracy skarżącego w (...) S.A. w Ł., w okresie od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku, na stanowisku prasowacza. Nie ulega wątpliwości, że wykonywane przez niego obowiązki pracownicze na wskazanym wyżej stanowisku pracy wykonywał w szczególnych warunkach, a doliczenie tego okresu, do już zaliczonego przez organ rentowy okresu, jest wystarczające do dokonania wyliczenia emerytury odwołującego z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do **art. 2 pkt. 5 i art.21 ust.1** ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1924) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z **art.21 ust.1** ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl **art. 23 ust.1 i 2 powołanej** ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Artykuł **2 pkt 5 i art. 21 ust. 1** ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.o.291 t.j.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W **świetle § 2 ust. 1** wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego.

Ograniczenia dowodowe, zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Wobec powyższego, na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach.

Należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie ZUS uznał, iż skarżący udowodnił 10 lat i 2 dni zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

W niniejszym postępowaniu, Sąd, jednoznacznie, ustalił, że wnioskodawca w (...) S.A. w Ł. w okresie od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku pracował stale i w pełnym wymiarze na stanowisku prasowacza.

Warto zwrócić uwagę, iż zeznania samego wnioskodawcy, jak i powołanych w sprawie świadków, którzy w tym samym czasie pracowali razem ze skarżącym są w tym względzie spójne. Dodać należy, że organ rentowy nie podważał w toku procesu wartości dowodowej zeznań wnioskodawcy oraz świadków.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, iż do prac w warunkach szczególnych należy wymieniona w dziale VII (zatytułowanym "W przemyśle lekkim") pod poz. 4 "Prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych". Do prac tego rodzaju należy wymieniona w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w **dziale VII pod poz. 4 pkt 31 praca na stanowisku "prasowacza** (wyrobów włókienniczych)".

Istotnie, co warto podkreślić, tutejszy sąd podziela wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Lublinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 16 października 2019 r. III AUa 212/19 pogląd, iż w sprawie, dotyczącej prawa do rekompensaty, gdzie przesłanką jest wykazanie co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu tych okoliczności, lecz okres i pełny wymiar czasu pracy musi zostać udowodniony, a temu służą w szczególności dokumenty. Dlatego też, w tej kategorii spraw same zeznania świadków i wnioskodawcy, gdy stoją w ewidentnej sprzeczności z dokumentacją pracowniczą nie stanowią miarodajnego dowodu pracy na okoliczność wymiaru i czasu pracy. Nie jest bowiem dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków i stron w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, faktem jest, iż w toku postępowania nie zostały przedstawione akta osobowe wnioskodawcy, dotyczące jego zatrudnienia w (...) S.A. w Ł.. Jak wynika z zeznań skarżącego, podejmowane przez niego próby odnalezienia wskazanych akt zakończyły się bezskutecznie. Sąd Okręgowy, mając jednak, do dyspozycji świadectwo pracy wnioskodawcy, dotyczące jego spornego okresu zatrudnienia z wyraźnym wskazaniem w pkt. 8, iż ubezpieczony będąc zatrudniony w (...) S.A. w Ł. od dnia 17 kwietnia 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1996 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku – prasowacz, a także spójne i konsekwentne zeznania powołanych w sprawie świadków oraz wnioskodawcy, które wzajemnie się uzupełniały doszedł do przekonania, iż odwołujący w w/w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku prasowacza.

W tych okolicznościach, należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do wyliczenia przysługującej mu emerytury z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach, albowiem legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze wynoszącym ponad 15 lat.

Mając na względzie powyższe, należało zatem zmienić zaskarżoną decyzję o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS (nieprofesjonalnemu) , wyrażając zgodę na wypożyczenia akt ubezpieczeniowych